

Den norske pinsebevegelses misjonsarbeid

AV NILS E. BLOCH-HOELL

Av to grunner vil jeg få lov å supplere misjonssekretær Hans Svartdahls artikkel om pinsevennes misjon. 1. Pinsebevegelses misjonsarbeid er så omfattende at det er naturlig å ofre atskillig spalteplass på det. 2. Jeg har gjennom mange årtier studert pinsebevegelsen. Jfr. min avhandling om pinsebevegelsen i norsk og engelsk utgave. Denne artikkelen bygger dels på eldre studier og dels på fersk informasjon fra pinsevennes kontor for ytre misjon.

Til pinsebevegelses kjennetegn hører dette at den er misjonerende. Historisk springer pinsebevegelsen ut fra amerikansk vekkesesbevegelse fra 1800-tallet. Den opprinnelige pinsebevegelse vendte seg riktignok i første rette til bevisste kristne med en forkynnelse av åndsdaap med tungetale og med en forkynnelse om nådegavene. Men alt dette skulle tjene den misjonerende eller sjelevinnende kristendom.

I en kortvarig fase i pinsebevegelses eksplosive ekspansjon i 1906-08 reiste noen misjonærer ut i den tro at de med sin tungetalegave skulle kunne forkynne evangeliet uten å gå veien om språkopplæring. Denne form for misjon tok raskt slutt. Men misjonsaktiviteten bare økte på grunn av pinsebevegelses dynamiske grunnkarakter. Misjonsmotivet var det å vinne mennesker for Guds rike. Det eskjatologiske element var viktig. Troen på Jesu nære gjenkomst var levende, og det hastet med å bringe evangeliet ut. Pinsebevegelses misjon ble etter en tid organisert innenfor de fleste pinsekirker, og flere amerikanske pinsekirker stiller krav om utdanning til sine misjonærer. Men fremdeles har pinsebevegelsen, også i Norge, bevart karakteren av å være en «trosmisjon», selv om man etterhånden har måttet innføre bestemmelser om fast lønn og dekning av reiseutgifter osv. Hovedvekten har hele tiden ligget på evangelisering. En enkel form for helsearbeid kom i stand meget tidlig. For denne siden av den norske pinsebevegelses misjon fikk det meget å si at lege Osvald Orlien reiste som misjonær til Kongo/Zaire i 1958, der han utbygget sykehuset i Kaziba. Det har

stadig norske leger. Det hadde ifjor 5.758 innlagte pasienter med 169.868 liggedager. Pinsevennene har også et sykehus i Hated i India, med indisk lege. Norske pinsevenner driver idag 27 poliklinikker, hvorav 9 er i Zaire og 6 i India. De fleste av disse har norsk utdannede sykepleiere. To av poliklinikkene er ambulerende. Ved de ni poliklinikkene i Zaire fikk i løpet av 1979 35.331 pasienter 150.586 behandlinger. Ved fire av poliklinikkene er det også fødestuer. I Zaire har pinsevennene ambulerende behandling av spedalske med ca. 500 pasienter som oppsøkes på syv steder. Dessuten driver norske pinsevenner seks barnehjem/skoleinternater.

På utdannelsesektoren kom pinsevennene senere i gang, noe som nok i stor grad skyldtes misjonærenes mangelfulle utdanning. De første som, meget tidlig, kom i gang var søndagsskoler og enkel opplæring i kristendomskunnskap for dåpskandidater. Idag drives det flere steder førskoler og dessuten 111 grunnskoler. Av disse er 91 i Zaire. Videre har norske pinsevenner 29 ungdomsskoler, et par av dem med gymnas, to bibelskoler, en sykepleieskole, to korrespondanseskoler og endel andre tilbud for voksenopplæring.

Pinsebevegelsens misjon har ikke tapt sin glød. Omtrent hver femte norske misjonær er pinsevenner, skjønt pinsevennene bare utgjør omtrent en prosent av Norges befolkning. Også i globalt perspektiv er pinsebevegelsen sterkere i sin misjonsaktivitet enn andre grupper. De har minst ca. 3,5 ganger så mange misjonærer som andre protestantiske trossamfunn. Det henger vel sammen med at misjonen for pinsevennene er en *menighetssak* og ikke en spesialinteresse for enkelte kristne.

Det er ellers åpenbart at pinsevennenes misjonsarbeid har skiftet karakter. Idag er det ikke mer sporadisk evangeliserende, men menighetsbyggende, selv om vekkelsespreget er beholdt. Norske pinsevenner ytet i 1979 ca. 11 millioner kr. til misjonen. Administrasjonsutgiftene er minimale.

Litteratur:

Martin Ski: Fram til urkristendommen. Pinsevekkelsen gjennom 50 år, 1 - 3, 1956-59.

Kåre Juul (red.): Til jordens ender. Norsk pinsemisjon gjennom 50 år. 1960.

Nils E. Bloch-Hoell: The Pentecostal Movement, 1964, s. 87 ff.
Norsk Misjonsleksikon 3, s. 450 ff.